

En Misse med Fjällräv

Lolland kommer til Jylland. Væk hjemmefra i et halvt år på højskole. Horisonten bliver udvidet, og jeg går mod voksenverdenen.

AF STINE RASMUSSEN

- Tænk, hvis man var en Misse. Sådan en, der blev i mors skørter og aldrig løb af pladsen. Som en trofast hund, der glædeligt logrer med halen og følger sin herre. Når det handler om dyr, kan vi godt lide det billede, men når det drejer sig om mennesker, anses det for at være en svaghed.

"Misse! Sig til Albert, at jeg vil have min grå atlaskes!" siger Fru Fernando Møghe mens hendes datter Misse, skubber hende rundt i Korsbæks gader i rullestol.

Dem, der har set Danmarks ultimative tv-serie nr. 1, som Matador efter min mening så afgjort er, vil kunne nikke genkendende til figurene.

Hvor tit ser vi ikke Misse skubbe rundt med sin gamle og senile mor, mens hun med rynkede øjenbryn og nervøse træk, adlyder sine mors ordrer med den største overbærenhed.

Samtidig er det godt, at den kan vække nogle tanker i os, og selv tænker jeg, hvad der mon ville have været sket med Misse, hvis hun ikke var endt som hjemmeboende gammeljomfru, men havde i stedet vovet fodfæstet og søgt væk fra hjemmets fire vægge. Hun havde måske turdet ladet sig drage af det andet køn, som da kunne få hende væk fra familiens tag og derved kunne hun opleve en verden med flere dimensioner. Med 3D briller.

Det nemmeste er altid at blive i de vante omgivelser og undlade at søge udfordringer, men det er som regel også noget af det kedeligste, og kan føre til en navlebeskuende tilværelse.

Selvsamme tanker om at skulle væk fra fødeøen og til at klare mig selv som et voksent menneske blev aktuelle, da jeg blev student. Inden da havde jeg i tre år vidst, at jeg hver morgen skulle møde ind på gymnasiet, og da jeg så blev færdig, opdagede jeg, at der var et liv efter gymnasiet på trods af den usikre fremtid.

Nå da, så er lillesøster blevet stor, og

skal til at stå på egne ben, tænkte jeg. Ikke at det kom bag på mig, jeg blev bare overrasket over, at tiden var gået så hurtig. Straks registrerede jeg, at de prisværdige SU-penge stoppede med at tælle ind på kontoen.

Det hjalp, at jeg kom på arbejdsmarkedet, hvorved min konto fik noget at leve af, og jeg blev øjeblikkeligt bekendt med skattefar. Jeg kunne lige så godt have modtaget et postkort med ordene "Velkommen i klubben til voksenlivet" stående på tværs. Nu manglede jeg bare lige at lære at spise ost og drikke kaff", så ville jeg leve fuldt op til min egen stereotype forestilling om livet som voksen.

De indtjente penge skulle bruges på et højskoleophold. "En investering i livet," læste jeg mig frem til. Et tilbud jeg ikke kunne sige nej til.

Jeg tog væk fra de lollandske cykelvenlige alper og blev i Jylland mødt af storslåede højderygge, som ikke tog pusten fra mig, men derimod gav mig lyst til at se udfordringerne i øjnene, og så var det bare med at kridte vandrestøvlerne.

En tornado i hovedet

Den dag jeg startede på højskolen, var mit hoved ved at eksplodere af tanker. En kulmination af tanker, der havde taget plads på min indre harddisk gennem flere måneder, og tanker som pludselig kom så nært fordi i dag var Dagen.

På en og samme tid glædede – og frygtede jeg for det kommende halve år, fordi jeg ikke vidste, hvad den ville indebære, hvilket øgede spændingsniveauet og var skrækindjagende på samme tid.

Køreturen tværs gennem Fyn og op gennem Jylland husker jeg ikke meget fra. Jeg erindrer, at den medbragte madpakke ikke smagte så godt, som den plejer at gøre, når jeg med familien har været på langfartsture i Danmark med medbragt proviant. Maden gav ingen glæde, den formåede snarere at klumpe sig sammen i halsen på en meget insisterende måde.

Da vi sidst på eftermiddagen ankom til højskolen, var jeg fuldstændig afslappet, og kunne kun kigge uanfægtet ud af vinduet. Jeg følte mig fuldstændig tom i hovedet. Som havde en tornado invaderet mit hoved de sidste 36 timer, og havde nu

suget alle sanser ud af mig.

Aldrig havde jeg haft det sådan før. Jeg vidste, at det her måtte jeg bare springe ud i, og at dette var et nyt men et gennemgående kapitel i min egen historie.

For mig er højskolen er en næn måde at flytte hjemmefra.

Her lærer jeg mine ressourcer at kende, og kommer tæt på andre individer på en virkelig intens måde, som jeg ikke har prøvet før. Det er enormt lærerigt, og det at flytte grænser er blevet et alment udtryk i min ordbog.

Jeg anskuer tilværelsen som "voksen" med et andet syn nu end før jeg startede på højskole. Jeg har lært at spise ost, og det at skulle møde verden på ny efter opholdet skræmmer mig ikke på samme måde, som da jeg boede i min egen trygge osteklokke på Lolland.

For mig handler det om at tage ansvar for mit eget liv. Jeg investerer i livet, og tager ansvar for mig selv på den måde, at jeg udfordrer mig selv til at blive i stand til at kunne anskue verden med et større perspektiv. Erfaringerne putter jeg ned i min fjällräv, og den har fået noget tyngde, men der er plads endnu.

"At vove er at tabe fodfæste en kort stund. Ikke at vove er at tabe sig selv", skrev filosofen Søren Kierkegaard.

Misse vovede aldrig fodfæstet, og hun tabte sig selv. Og sin mors tyngde som hun skubbede rundt på var tungere end den, hun kunne have haft i sin fjällräv.